

“แต่พื้นฐานของนักเรียนไม่ใช่ความท้าทายเดียวที่ดิฉันพบเจอ เมื่อเข้าไปในระบบการศึกษาจริง ๆ ดิฉันพบว่ามิจกกรรมโรงเรียนบางกิจกรรมที่ไม่ได้ส่งเสริมความรู้ของนักเรียน มากพอที่จะยกเลิกการเรียนการสอนในโรงเรียนไป เพื่อทำกิจกรรมนั้น ๆ”

ดิฉันไม่เคยลืมว่าตัวเองตื่นเต้นมากแค่ไหนที่ได้ไปยืนในห้องประชุมแล้วแนะนำตนเองต่อหน้าคุณอาจารย์ร่วมโรงเรียนและเด็กนักเรียนอีกสองร้อยกว่าคน ดิฉันจับไม้ค้ำไม้จนเจ็บมือเพื่อขยับไม้ให้สั้นไม่พองสายตาไปที่ใดเพราะเขินอายเกินกว่าจะสบสายตานักเรียน พยายามเดินไปเดินมาเพื่อให้ตัวเองผ่อนคลายสิ่งเดียวที่ทำให้ดิฉันไม่วังหนีไปจากตรงนั้นคือความตั้งใจที่จะมาสอนพวกเขาและคำปฏิญาณที่ว่าดิฉันจะทำเพื่อนักเรียนของดิฉันอย่างสุดกำลัง

ตั้งแต่สัปดาห์แรกดิฉันได้ตระหนักถึงระดับภาษาของนักเรียนที่นี้ในแต่ละห้องที่สอนมีไม่ถึงสิบคนที่สามารถเขียนชื่อตัวเองเป็นภาษาอังกฤษได้ มีไม่ถึงห้าคนที่สามารถเขียนคำว่า What's your name? ได้ ดิฉันเลือกที่จะเรียนการเขียนที่เตรียมมาตั้งแต่ก่อนเปิดเทอมทิ้งแล้วร่างใหม่โดยเลือกที่จะใช้เวลาสองสัปดาห์แรกในการปรับพื้นฐาน ตั้งแต่ A-Z ส่วนประกอบของภาษาและสิ่งจำเป็น แม้ว่าพวกเขาจะเขียนไม่ได้แต่เน้นว่าการฟังและการพูดอยู่ในระดับที่ดีกว่ามาก ดิฉันได้พบเหตุผลของเรื่องนี้ในภายหลัง ครูภาษาอังกฤษที่ดิฉันเคยพบไม่ว่าจะเป็นอาจารย์ต่างชาติในมหาวิทยาลัยหรือเพื่อนร่วมอาชีพย่อมมีการถกเถียงเรื่องวิธีการสอน ว่าเป็นแบบที่เน้นการเขียนแบบฟัง-พูด เพื่อนำไปใช้จริงในชีวิตประจำวัน (Communicative) หรือวิธีการที่เน้นการเขียนไวยากรณ์และกฎการเขียนอันซับซ้อน (Grammar-Based) ดิฉันเข้าใจว่าการสอนแบบฟัง-พูดเพื่อนำไปใช้จริงในชีวิตประจำวัน ดูเข้าใจง่าย เรียนไม่น่าเบื่อ มีกิจกรรมที่นำไปประยุกต์ในห้องเรียนได้หลากหลาย ทั้งยังสามารถนำไปใช้จริงนอกห้องเรียนได้ ทว่าวิธีนี้ก็เหมาะกับนักเรียนที่มีพื้นฐาน ความเข้าใจในระดับปานกลางถึงดี ดิฉันจึงเลือกที่จะสอนแบบที่ไวยากรณ์ตลอดภาคการเรียนแรก เพื่อให้ให้นักเรียนมีความเข้าใจในภาษาอังกฤษให้เพียงพอเพื่อนำไปต่อยอดการเรียนรู้อื่นที่สูงขึ้น เมื่อเข้าสู่ภาคการเรียนที่สอง ดิฉันเริ่มบอกแผนการสอนแบบเน้นเนื้อหา (Content-Based) เช่นบทหนึ่งเราจะเรียนเรื่อง Comparative และ Superlative พร้อมกับการเรียนรู้คำศัพท์เรื่องของสิ่งประดิษฐ์ และจบท้ายด้วยการให้นักเรียนคิดค้นสิ่งประดิษฐ์เองและทำการโฆษณาสินค้าโดยใช้ Comparative และ Superlative ที่เรียนมา การเรียนแบบนี้เป็นบทที่ทำให้เห็นถึงความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนได้ดี เป็นนักเรียนที่นักเรียนคิดว่าสนุกมาก ทั้งยังเอาไปคุยกันเองตอนอวดลาด้วย

แต่พื้นฐานของนักเรียนไม่ใช่ความท้าทายเดียวที่ดิฉันพบเจอ เมื่อเข้าไปในระบบการศึกษาจริง ๆ ดิฉันพบว่ามิจกกรรมโรงเรียนบางกิจกรรม ที่ไม่ได้ส่งเสริมความรู้ของนักเรียนมากพอที่จะยกเลิกการเรียนการสอน ในโรงเรียนไป เพื่อทำกิจกรรมนั้น ๆ การเข้าถึงสื่อเทคโนโลยีอย่างการใช้ห้องคอมพิวเตอร์ที่เป็นไปได้ง่ายยากลำบาก หรือเครื่องโปรเจกเตอร์ที่มีไม่เพียงพอ ความท้าทายเหล่านี้ทำให้วิธีการสอน

ทุกข้อความไม่ใช่การขอคะแนน เพราะเด็กรู้งานไม่ได้อะไรจากการเขียน แต่เด็กเขียนเพราะเขาเห็นดิฉันและรับรู้ได้ถึงความตั้งใจที่มี รู้ได้ว่าเมื่อไรกำลังทำอะไรไม่สบายใจ และพวกเขายินดีที่จะพยุงฉันขึ้นเหมือนอย่างที่เราทำกันดิฉันว่าเมื่อพวกเขาสะดุดล้ม เพียงแค่นี้ เพียงเพื่อจะเห็นรอยยิ้มของนักเรียน เพียงเพื่อจะเห็นพวกเขาก้าวออกจากโรงเรียนพร้อมความรู้ที่มากกว่าเดิม เพียงเพื่อจะเห็นเขาไปได้ไกลอย่างที่เขาหวังเอาไว้ ดิฉันจึงยังมีกำลังใจสู้กับทุกสิ่ง เพื่อความสุขและอนาคตของนักเรียนทุก ๆ คน

ต้องถอยกลับไปเป็นการเขียนเชอส์ธรรมดา โครงการที่ตั้งใจจัดหรือแค่การทำการตกแต่งเท่านั้น แต่ดิฉันก็รู้สึกยินดีที่ได้พบเจอความท้าทายเหล่านั้นเพราะมันทำให้ดิฉันได้ฝึกฝนทักษะเฉพาะหน้าตลอดเวลา และทำให้ดิฉันพบว่าใครที่เข้าใจการศึกษาไปในแนวทางเดียวกับบ้าง ตอนนี้ดิฉันตั้งใจจะเป็นการเขียนเชอส์ธรรมดา แต่ด้วยสี่เชอส์ที่แตกต่าง ทำให้ดิฉันแยกแยะ และจดจำความเหมือนหรือความต่างของคำไวยากรณ์และโครงสร้างประโยคได้ดีขึ้นการใช้ฟิวเจอร์บอร์ดต่างสีในการจัดประเภทของคำหรือทำกิจกรรมเสริมในห้องเรียนตามเทศกาล การจับคู่นักเรียนที่ใกล้เคียงกันเพื่อมวดการสนทนาทำกันในเวลาที่เหลืออยู่ ส่วนคาบคอมพิวเตอร์ที่ดิฉันไม่มีโอกาสได้ใช้ขึ้น ดิฉันได้ปรับเป็นคาบส่งเสริมการเรียนรู้เพื่อเพิ่มพูนความรู้ใหม่ ๆ หรือทักษะการคิดที่นักเรียนพึงมี ผ่านการดูคลิปที่สร้างสรรค์หรือดูหนังที่ทำให้นักเรียนสามารถย้อนมา ดูชีวิตตัวเองได้ ซึ่งดิฉันจะไม่สามารถทำเรื่องเหล่านี้ได้หากขาดเพื่อนร่วมโครงการและครูพี่เลี้ยงที่ให้ การสนับสนุนมาเสมอ

ความท้าทายเหล่านี้มันมาได้ “ระหว่างทาง” นั่นก็ไม่ใช่เรื่องง่ายอีกเช่นกัน มีหลายครั้งที่ดิฉันคิดว่า “ทำไม่ได้หรอก” “ไม่เอาอีกแล้ว” “ไม่ไหวแล้วละ” แต่คนเพียงกลุ่มเดียวที่ผลักดันให้ดิฉันก้าวต่อไปคือ

นักเรียนของดิฉันเอง

ตั้งแต่คาบแรกๆ ดิฉันคุยกับนักเรียนที่สอนอย่างเปิดใจถึงความคาดหวังที่ดิฉันมี เป้าหมายที่ดิฉันคาดหวังและขีดเส้นให้ตัวเองที่พวกเขาไม่รู้ได้ตั้งแต่นั้นมา กระนั้น ก็มีบางครั้งที่ดิฉันต้องมานั่งถามตัวเองว่ากำลังทำอะไรอยู่ พัดเป้าหมายไปหรือเปล่า ยังมีอะไรที่เราทำได้อีกหรือเปล่า “ดี” พอแล้วหรือยัง ดิฉันใช้เวลาสำรวจตัวเองเป็นวันแต่ยังคงไม่ได้คำตอบที่แน่ชัดจึงตัดสินใจค้นคำตอบจากนักเรียนด้วยการให้นักเรียนเขียนสิ่งที่พวกเขาคิด หลังจากที่เรียนกับดิฉันมาได้ก่อนเทอม ดิฉันแจกกระดาษแผ่นเล็ก ๆ ที่ไม่มีลวดลายหรือตัวหนังสือให้นักเรียนแต่ละคนและขอให้นักเรียนเขียนสิ่งที่อยากบอกกับดิฉัน ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่อยากให้อ่านหรือข้อความให้กำลังใจอะไรก็ได้โดยใส่ชื่อหรือไม่ก็ได้ นักเรียนสวดหัวใจที่จะเขียนเพราะ ดิฉันไม่เคยเห็นลายมือภาษาไทยของพวกเขา

สิ่งที่ดิฉันได้รับมันมีความหมายมาก “อยากบอกครูหยกว่าครูหยกน่ารักลวกตามดอไม้โพ แต่ก็น่ารักมากเลย” “อยากให้คุณครูหยกว่านี่นะครับ” “ครูหยกน่ารัก อยากเห็นครูพอม” “ขอบคุณนะสำหรับทุกอย่าง ก็ให้คำปรึกษาหนู ที่สอนหนังสือหนู ทำให้เข้าใจภาษาอังกฤษมากขึ้นค่ะ” “ผมรู้สึกเรียนกับครูแล้วสนุกครับ ถ้าผมสอนตก ผมขอเรียนภาษาอังกฤษกับครูต่อครับ” “อยากนั่งทานข้าวกับครูจัง ครูคุยสนุก แต่เวลาครูไหนไม่เหมือนเวลาครูคนอื่นไหน ครูไหนได้ดลลมาก” และอีกมากมาย

พัชรวลัย ขอรอมเดช (ครูหยก)
วิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนวัดเวฬุวนาราม

